

[Birgitte Oxdam.]

Det overordnede hensyn i hele adoptionsloven er hensynet til barnets tarv. Der skal ske en omplantning af et barn fra dets biologiske ophav til en ny familie, og det er en proces, som vi må omgærde med den størst mulige sikkerhed for barnets tarv. Så må hensynene til de voksne stå i anden række. Samtidig må vi også vurdere, hvor balancen er mellem samfundets sikringsakter over for de potentielle adoptivbørn og hensynet til borgernes almindelige krav på beskyttelse af privatlivets fred.

Adoptionsudvalget har i juni 1974 afgivet en betænkning om undersøgelse i adoptionsager. Udvalgets flertal foreslår, at modtagelsen af et barn i pleje, i alle tilfælde hvor anbringelsen sker med adoption for øje eller i øvrigt under forhold, hvor anbringelsen skønnes at sigte på adoption, skal kræve egentlig godkendelse efter en undersøgelse foretaget med henblik på adoption, dog med undtagelse af stedbørns adoption. Så vidt har justitsministeren imidlertid ikke ønsket at gå i sit lovforslag, jfr. forslaget nr. 1 vedrørende § 4 a, stk. 2.

Jeg kan tilslutte mig justitsministerens opfattelse af, at det foreliggende materiale om u hensigtsmæssige anbringelser ikke kan bære en så vidtgående regel som ønsket af udvalget. Lovforslagets undtagelsessituation er situationen, hvor der er formodning for, at der fra adoptantens side handles af ægte kærlighed til det barn, der jo er et valgt barn med et i forvejen bestående tilknytningsforhold, og denne situation bør ikke belastes med en gennemgribende undersøgelse af de implicerede, som i sin form og sit indhold er beregnet for adoptionsforhold med en fra starten helt anden afstand mellem adoptanten og den adopterede.

Jeg finder det betryggende, at man nu vil behandle adoption af udenlandske børn efter ens godkendelsesregler, uanset om der er tale om nordiske børn eller andre udenlandske børn. Jeg kan helt tilslutte mig det synspunkt, at forholdene omkring adoption i dag af eksempelvis finske børn i realiteten er anonyme adoptioner.

Jeg er enig i udvalgets og ministerens forslag om, at kompetencen til at undersøge og godkende adoptanter bør ligge på regional plan. Det giver en passende afstand fra borgeren til myndigheden. Det kan i denne si-

tuation blive for tæt på, hvis en lokal myndighed skulle have lov til at endevende ens privatliv med henblik på adoption, mens en henlæggelse heraf til en central instans til gengæld ville være imod de herskende decentraliseringsbestrebelse.

Samrådskonstruktionen har jeg ikke umiddelbart nogen indvendinger imod. De amtslige socialcentres kapacitet udnyttes, og samrådene med deres 3 medlemmer er passende snært sammensat til at kunne fungere. Måtte mange medlemmer af disse samråd i øvrigt til sin tid skrive sig bag øret, hvad overlæge Inger M. Barslund skriver i betænkningens bilag 2.

Det centrale adoptionsnævn med dets tredelte opgave som ankeinstans for godkendelse og tilsynsførende for samrådene, og indtil videre varetagende de anonyme adoptioner, ser jeg ikke vi kan komme uden om. Jeg kan i hvert fald ikke på stående fod komme på en mere rationel løsning på disse funktioner. Den almindelige retsbevidsthed bør tilgodeses ved et toinstanssystem, og jeg vil føle mig tryk ved, at der sikres en ensartet praksis på landsbasis i adoptionsager.

For så vidt angår udvælgelsen af børn til de anonyme adoptioner lægger venstre vægt på, at dette henlægges til de amtskommunale socialcentre, så snart de er fuldt udbygget med den fornødne sagkundskab og erfaring.

Med disse bemærkninger kan jeg på venstres vegne tilsige justitsministeren vor gode vilje til et hurtigt og positivt udvalgsarbejde.

Erlendsson (FP):

Meningen med en førstebehandling er jo, at man skal gøre principielle synspunkter gældende, og andet har jeg heller ikke tænkt mig med hensyn til dette lovforslag. Det er jo en følge af, at visse institutioner, der hidtil har været inddraget i behandlingen af adoptionsager, nu nedlægges ved bistandslovens ikrafttræden, specielt mødrehjælpsinstitutionen, og så mener man altså, at der skal noget andet til.

Dér vil jeg da gerne sige, at for den, der i sin daglige gerning har været tæt inde på livet af den hidtidige adoptionspraksis og dens virkninger, er der mange grunde til at ønske, at de nye behandlingsinstanser, hvis der skal sættes sådan nogle ind, vil blive i